

[Fraenkel.]

Men altsaa, efter at man har erkendt i England, at man der — det er ganske umuligt for det ærede Medlem at modsige mig med nogen Ret — gennem Toldbeskyttelse er naaet frem til en Situation, hvor man er fuldt ud konkurrencedygtig med alle andre producerende Lande, hvor man med Rette kan sige, at England er Europas og Verdens industrielle Værksted, hvor man i første Linie netop paa dette Grundlag har opsamlet vældige Kapitaler, som ligger og venter paa at blive udnyttet, og hvor Kapitalmassen overhovedet i Europa i Modsætning til Nutiden i allerhøjeste Grad er blevet øget, saaledes øget, som det aldrig tidligere eller senere er blevet set — jeg tænker paa Opdagelsen af de kaliforniske Miner, de kaliforniske Guldmarker o. s. v., som jo netop faldt 1848, 1846 faldt Korntolden i England — efter at man er kommet frem til et Punkt, hvor Erfaringerne ligger ganske paa engelsk Side med Hensyn til baade Teknikkens og Markedernes Udnyttelse, og efter at man dernæst er kommet ind i en Tid, som i Reaktion mod hele denne Overorganisation, vilde vi sige i vor Tid, mod hele denne Forbening, der giver sig Udtryk i festsatte Priser, i Politi- og Lavsanordninger og alt slikt, som hemmer Udviklingen af Produktion og Omsætning — efter at man er naaet hen til dette Punkt, saa siger man: Nu kan det være nok, nu har vi udnyttet dette Værktøj, maaske endog en Tid over, hvad vi burde, nu maa vi lægge det hen og tage det andet Værktøj, det Værktøj, som Nutiden kræver, og dette Værktøj er Frihandelen. For naar vi bare kan faa Frihandel, er vi sikre paa at kunne konkurrere de andre ned, hvor som helst vi møder frem; paa et hvilket som helst Marked, paa et hvilket som helst Produktionssted i hele Verden er vi i Stand til at konkurrere de andre ned, for vi har Erfaringerne bag os, vi har Teknikkens højeste Udvikling for os, vi har Kapitalerne, vi har alt, hvad der skal til, ergo, vi maa sejre.

Gaa altsaa tilbage til disse Føreres Skrifter! Læs Cobden, læs John Bright og sig mig: staar der dog ikke hos disse Førere dette: Vi kan ikke opretholde denne Beskyttelse — som oven i Købet den Gang var en Kornbeskyttelse, maa det ærede Medlem vel erindre —, vi kan ikke opretholde den, fordi Korn er den eneste Vare, Fastlandet er i Stand til at byde os. Hvis vi nu holder Kornet ude ved en prohibitiv Told, saa har Fastlandet ikke noget at betale vore Industrivarer med, og da vi jo ikke leverer det Industrivarerne gratis, saa udelukker

vi os selv fra at modtage Betaling for disse Varer ved at opretholde denne Korntold, ergo, væk med Korntolden!

Læs disse Skrifter og sig mig, om der ikke videre staar i dem: Men desuden, hvis vi bliver ved med at isolere os paa den Maade, gaar vi en stor og sikker Fare i Møde, derigennem, at der i hine Lande, der ikke mere er i Stand til at faa deres Industrivarer fra os, fordi vi udelukker dem ved ikke at ville modtage det eneste, de kan betale med, nemlig deres Korn, vil blive opklækket i Ly af høje Toldmure en Industri, som en Gang bliver konkurrencedygtig med vor. Det er disse profetiske Ord — som De kan se baade hos Cobden og John Bright —, der er gaaet i Opfyldelse.

Og naar det ærede Medlem siger, at man ser dog altid i Verden, at Beskyttelsen ikke fremmer noget, saa er dette overfor de historiske Kendsgerninger saa galt, som overhovedet noget kan være. Den tyske Industri laa nede og karakteriseredes paa de store Udstillinger som slet og billig, saa længe den blev ledet af Førere, der saa paa Frihandelen paa samme teoretiske Maade, som det ærede Medlem gør — indtil 1878. Men da kom Omslaget, da Bismarck, som var en mere praktisk Nationaløkonom, erklærede: Skal jeg se paa Virkningen af alt dette, saa ser jeg ikke andet end Fallitter Landet over, endogsaa den ene af vore to største Industrier, Jernindustrien, er halvvejs fallit, saa for os passer dette System ikke. Og saa gik man over til Beskyttelse, og fra det Øjeblik af udvikler den tyske Industri sig. Fra 1883, tror jeg, til 1912 er den tyske Udførsel gaaet 1 000 Mill. Mark frem for den engelske, og det i en Periode, som i det store og hele havde en god Konjunktur.

I dette Argument har det ærede Medlem altsaa ganske Uret: at der ikke er skabt noget godt, noget kraftigt, noget levedygtigt for et Lands Erhvervsliv gennem Beskyttelse. Det modsatte er tværtimod Tilfældet. Men det ærede Medlem har paa den anden Side fuldkommen Ret, naar han peger paa Beskyttelsen som værende en Hemsko for alt dette, nemlig hvis den bliver brugt ud over det Punkt, hvor den virker heldigt. Det er blot det, man maa bede ethvert Menneske, som med praktisk Nytte vil give sig til at tale om Toldpolitik, om at se, at hverken det ene eller det andet er det absolut rigtige eller det absolut urigtige.

Tror det ærede Medlem, at jeg ikke skulde være i Spidsen for et Arbejde, der gik ud paa at etablere Frihandel over hele Verden, eller Frihandel bare i Europa, eller